

Escòcia surt al carrer per la llibertat

Més de 200.000 persones participen a Edimburg en una gran marxa independentista

La manifestació ■ ALL UNDER ONE BANNER

ESPAI PISCINES
 BOTIGUES A BANYOLES I OLOT
 DELEGACIÓ MARESME
 Tel. 902 107 208
 www.espaipiscines.com
Ens banyem?

EL PUNT AVUI+

2,50€

DIUMENGE • 6 d'octubre del 2019. Any XLIV. Núm. 15142 - AVUI / Any XLI. Núm. 14012 - EL PUNT

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

P6-8

Artur Mas 129è president de la Generalitat

“L'Estat prepara el terreny per il·legalitzar els partits independentistes”

ATURADA • “Si l'endemà d'aturar el país no passa res, i dies després tampoc, els únics perjudicats serem nosaltres”

LIDERATGE • “Ganes de participar a reordenar l'espai, sí; ganes de tornar-me a posar al davant de tot, no”

NACIONAL

P14

El president Quim Torra, a la dreta de la imatge, durant la seva intervenció d'ahir al vespre a Montserrat ■ JUANMA RAMOS

Clam per la justícia i la pau

Una vetlla pels presos i exiliats va omplir la basílica de Montserrat

Política

P12

Rivera vol el cap de Torra per pactar amb Sánchez

Política

P14

La JEC exigeix a Torra que s'hi adreci en castellà

Farré accessibilitat

pujaescales
 tel. 609 314 500 www.farre.es

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Miquel Berga

Els amnèsics

Les guerres civils fan de mal acabar. Remoure els ossos d'un dictador mort fa més de 40 anys encara genera tensions. Un

dictador confés segueix enterrat en un grotesc i faraònic mausoleu construït a la força pels vençuts d'aquella guerra. Pura i trista anomalia. En aquest país, ens hem afanyat a crear institucions sobre la memòria històrica, però el necessari "treball de memòria" que ha de fer la societat en el seu conjunt ha estat feble. L'actual classe política no hi ajuda: no projecta revisió crítica del passat ni pedagogia social. La pulsó per tirar-se la història pel cap sempre passa pel davant de la reflexió pausada sobre el passat. A les dretes espanyoles els costa desenganxar-se nítidament del que va representar Franco, i a les esquerres els costa admetre les ombres de la república en diversos episodis que es van viure al principi, durant, i al final de la guerra. I així estem, voltats de polítics que practiquen l'amnèsia selectiva a l'hora de jutjar el passat per justificar la seva posició

Estem voltats de polítics que practiquen l'amnèsia selectiva a l'hora de jutjar el passat per justificar la seva posició present

present. Fugir del passat porta de caps a futurs que s'hi assemblen perillosament. Cada nova generació es creu més intel·ligent que l'anterior i més sàvia que la que vindrà. Arrogància ingènua! En aquest panorama, l'aparició de *Los amnèsicos: historia de una familia europea*, de Géraldine Schwarz, és un regal inesperat. Un llibre imprescindible que dona ple sentit a l'expressió "treball de memòria". L'autora, filla de mare francesa i pare alemany, pertany a la generació dels que volten els 40 anys i volen conèixer el passat de les seves famílies i les seves societats... sense empassar-se mites ni silencis interessats. Per les generacions d'alemanys que van sentir-se "nascuts culpables" després de Hitler el llibre és desafiant i il·luminador. L'autora hi reconeix els complexos però decidits treballs de memòria que ha fet la societat alemanya per afrontar i gestionar un passat infame. L'anàlisi s'estén a la França de Vichy, la Rússia de Stalin o la Itàlia de Mussolini. Ni Espanya ni Catalunya hi surten, però qualsevol dels que vivim aquí hi trobarem històries i història totalment rellevants. Imprescindible.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Operaris

L'altre dia van coincidir a casa paletes, fusters, pintors, el reparador del rentavaixel·la i la dona de fer feines. Tret d'aquesta, que té dia fix, tots els altres els esperava de manera graonada, primer els uns i després els altres, en dies separats. Quan em pensava que ja no podíem ser més, van trucar a la porta. Se'm va presentar un jove amb una caixa d'eines. Vaig estar segur que diria "soc l'ajudant del lampista". Va dir: "Soc l'electricista." "Soc l'ajudant del lampista" ho diu l'últim que truca a la cabina dels germans Marx a *Una nit a l'òpera*. "Passi, passi, estava segur que vindria", vam dir Groucho i jo.

Un dia vaig fer venir un tècnic perquè instal·lés una estufa de gas hermètica al forat d'una xemeneia que no encenem mai per precaució. Es va mirar el forat, va examinar la sortida de fums, va estudiar com el gas podia alimentar l'estufa. La sol·licitud no podia ser satisfeta. Els problemes tècnics eren insuperables. Va dirigir una mirada circular a la casa. "Vostès no disposen de refrigeració?" "No senyor, ni ens ha passat mai pel cap." L'havia cri-

“L'havia cridat perquè m'escalfés la casa i em va suggerir refredar-la

dat perquè m'escalfés la casa i se'n va anar havent-me deixat a les mans un pressupost per refredar-la.

Els que em retreuen el cultiu del costumisme avui deuen veure confirmada més que mai l'apreciació. Què hi farem. Seguim.

Fa molts anys es va espatllar la maneta que obre la porta de fusta i vidre que connecta el corredor amb el menjador. Un operari va ser cridat. Es va gratar el clatell: ja no es fabricaven manetes com aquella. Hi havia la possibilitat d'un altre model? No, perquè tampoc no es feien aquelles portes. La casa és antiga, té els sostres alts. La

porta, d'aïres modernistes, en segueix la verticalitat. L'operari va recomanar canviar-la. "Haurà de ser de menors dimensions; els paletes hauran de reduir l'obertura. També hauran de canviar la taula de lloc perquè la farem girar cap al menjador". Anàvem quedant aclaparats. Ens estimàvem la porta. Miràvem amb disgust la maneta que ens obligava a canviar-la i a fer alteracions. L'operari tenia més suggeriments funestos: "Renunciïn al vidre i posin una porta tota de fusta, creguin-me." Va afegir: "No facin aquesta cara, al cap i a la fi el corredor és fosc i no projecta llum al menjador." Una observació s'imposava: "Dispensi, però va al revés: és la claror del menjador la que il·lumina el corredor." Tot d'una va recordar que pel taller li rondava una maneta que s'adaptava a la porta. Encara hi és, amb funció satisfactòria.

Es diu que la gent de la construcció està en sostinguda gràcia de Déu: "Gràcies a Déu que han vingut, gràcies a Déu que ja han acabat i són fora." A mi em fan passar grans estones.

Costumisme? Que no l'haguem de practicar de nou, per censura o tedi.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. **Vicedirectors:** Emili Gispert i Toni Muñoz. **Directors adjunts:** Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurobiològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). **Recursos Humans:** Miquel Fuentes. **Administració:** Carme Bosch. **Producció i Logística:** Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/x5ww96>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

Benvolgudes, benvolguts

Benvolgudes Carme i Dolors, i benvolguts Jordis, Oriol, Quim, Raül i Josep. No em vull ni imaginar, pendants com ara mateix estem tots plegats de la sentència imminent de l'1-O, el neguit que esteu patint. No només el d'aquesta cruel espera sinó la d'aquests dos anys que us han tingut a presó. No em puc ni imaginar com us han capgirat les vides ni el sofriment que això ha representat per a les vostres famílies. Àpats familiars, sobretauls, escapades de cap de setmana o passejades per la muntanya. Us ho heu perdut tot mentre a fora la vida continuava. Continuava d'una manera diferent, més trista i complicada, però continuava. Ves quin remei. Hem sabut de vosaltres per alguna visita, per la visita d'alguns companys periodistes, per les vostres declaracions, per les vostres piulades i, és clar, pel que vàreu dir durant el judici, que van ser veritats com temples.

“Som nosaltres, em sembla, qui us hem d'agrair la vostra serenitat i la vostra fermesa

“Us podríem donar les gràcies mil cops i serien insuficients. Ens quedarem sempre curts a l'hora de retornar-vos tot l'escalf, suport i companyia que ens lliureu dia sí, dia també. Gràcies per no oblidar-nos, per ser al nostre costat, per tenir-nos presents i ensenyar cada dia al món sencer la causa justa que sempre és la lluita pels drets

i les llibertats civils que a nosaltres ens han estat arrabassades.” Això és el que ens vàreu dir el desembre de l'any passat en l'article conjunt que vàreu fer públic. Serenor i fermesa, ens demanàveu. A nosaltres, quan sou vosaltres els qui us heu passat ja pràcticament dos anys a presó! Som nosaltres, em sembla, qui us hem d'agrair la serenitat i la fermesa. Em trobo, dia rere dia, lectors, amics i coneguts que ens pregunten com esteu, que us volen fer arribar l'escalf i la solidaritat. A vosaltres i a les vostres famílies, i a la resta d'encausats i exiliats, i a les seves famílies, que també pateixen. Serens i fermes, segur, però patint en silenci, en la intimitat. Com que sé que llegiu aquest diari, us ho volia transmetre aprofitant aquesta finestra privilegiada, en nom meu i d'un munt de gent que no sap com fer-vos saber no només que us han absolt, sinó que mai us haurien encausat.

De reüll Contra la intel·ligència

Com que la tomba de l'avi és a punt de ser profanada acudiran al Tribunal Europeu dels Drets Humans. Qui els ho havia de dir? Els fills biològics de l'*Espanya diferent* demanant empara a Europa i per a més inri a una institució allunyada del seu ADN. De qui es tracta? D'un anodí avantpassat que descansa en pau al nínxol? D'una família ultratjada pel caprici d'un parlament i d'un govern? No ben bé. Les restes en disputa pertanyen a un dels principals genocides del segle XX, sepultat amb honors al mausoleu faraònic que ell mateix es va fer

Les restes pertanyen a un dels més grans genocides del segle XX

construir pels seus esclaus. Un altre petit home però gran i sanguinari dictador, *generalíssim* dels exèrcits alçats contra la República, orgull de la raça, cabdill per la gràcia de Déu, vencedor d'una croada que va destruir un país i va matar més de mig milió de persones, amb la mà a punt de firmar sentències fins al

darrer batec. Per memòria històrica, justa reparació a les víctimes –moltes, *desaparegudes* a les cunetes– i pel més elemental sentit democràtic no ha de continuar cimejant la gran fossa comuna del Valle de los Caídos, on s'alimenta de misses i romeries del feixisme mundial. Ja s'ha tardat massa a exhumar-lo i més que es tarda. “*Atado y bien atado*,” deien. Serà present mentre els seus invoquin fantasmes del 36 –però qui va iniciar la guerra?– i incendiïn els ànims simulant amb cinisme desvergonyit que es preocupen pels problemes dels vius. Vella i fastigosa insurrecció contra la intel·ligència.

Les cares de la notícia

129è PRESIDENT DE LA GENERALITAT

Artur Mas

Resposta massiva i cívica

En una àmplia entrevista concedida a El Punt Avui TV, Artur Mas analitza l'actualitat política i afirma que cal una triple resposta si la sentència és condemnatòria: una resposta jurídica, una resposta institucional i una resposta ciutadana que ha de ser “massiva, exemplar, cívica, pacífica i rotunda”.

PRESIDENT DE L'ASSOCIACIÓ CATALANA DE MUNICIPIS

Lluís Soler

Una sola entitat, més força

Lluís Soler, alcalde de Deltebre, és el nou president de l'Associació Catalana de Municipis (ACM). Entre els seus reptes destaca el procés d'unificació amb l'ACM amb la Federació Catalana de Municipis per crear una única entitat municipalista “de gran força i d'ordre estrictament català”.

PRESIDENT DE CIUTADANS

Albert Rivera

El preu és el cap de Torra

Albert Rivera, que fins ara s'oposava a qualsevol tipus de pacte amb el PSOE per portar Pedro Sánchez a La Moncloa, va anunciar ahir que canviava la seva posició a canvi d'una sèrie de condicions, entre les quals que el PSC doni suport a la moció de censura contra el president Quim Torra.

EDITORIAL

‘Brexit’, continua la incertesa

■ Quan queden 25 dies exactes perquè finalitzi el termini fixat perquè el Regne Unit abandoni la Unió Europea, la incertesa continua planant sobre el ‘Brexit’. I les propostes fetes aquesta setmana pel primer ministre britànic, Boris Johnson, d'establir controls duaners a Irlanda del Nord, encara que no siguin fixos ni en la línia exacta de la frontera entre la Irlanda dividida, no han fet res més que aportar confusió a la qüestió. L'ambigüitat de Johnson tampoc ha contribuït a avançar en la resolució del conflicte i que el Regne Unit eviti el desastre que suposaria un ‘Brexit’ sense acord. D'una banda, Johnson es mostra, davant el seu partit i als Comuns, com un negociador implacable que no cedirà en res davant la UE. El primer ministre potser no se sent compromès per la seva frase que preferiria ser enterrat viu en fossa abans de demanar una nova pròrroga a Europa, però sembla evident que, amb les propostes d'aquesta setmana i amb l'obertura de noves negociacions amb la UE i, sobretot, amb el seu compromís, expressat per carta a un tribunal escocès, que acatarà la llei, ha refermat més que mai el seu doble llenguatge.

En tot cas, qui haurà de decidir finalment quin marge dona a Johnson és la UE, que, a hores d'ara, es mou en una gradació ben àmplia pel que fa a la reacció a la proposta de Johnson. D'una banda, des de la presidència de la Comissió Jean Claude-Juncker ha obert una escletxa, encara que petita, a l'acord, però ni el president del Consell Europeu, Donald Tusk, ni molt menys el Parlament Europeu veuen amb bon ulls la proposta britànica sobre la frontera irlandesa. S'obre ara una negociació contra corrent que tot indica que està abocada al fracàs, però ja se sap que, en política, no hi ha res impossible.

Tal dia com avui fa...

1 any Unitat garantida
JxCat i Esquerra garanteixen unitat fins a la sentència. Torra i Aragonès s'esforcen per donar una imatge d'estabilitat que allunyi el fantasma electoral.

10 anys Conflicte a ERC
Puigercós veta Carod a les llistes i als governs. La decisió li va ser comunicada dimecres passat i els carodistes ja preparen la resposta.

20 anys Accident ferroviari
Almenys 26 morts i 160 ferits, balanç provisional de l'accident ferroviari d'ahir al matí en topar dos trens prop de l'estació de Paddington, a Londres.

Full de ruta

Jordi Grau

Ens hi juguem el país

Tenim presos polítics en espera d'una sentència que saben que serà molt dura i tenim exiliats que coneixen perfectament la intenció de l'Estat, mitjançant el braç de la seva justícia, de demanar-los de nou l'extradició mitjançant noves euroordres per a ves a saber què. La setmana passada va ser la de les detencions de nou persones, set de les quals afronten una llarga estada a la presó encara no se sap exactament per què, de tantes mentides que s'han publicat en tants mitjans que beuen directament de les filtracions de la força actuant, en un paral·lelisme que ens recorda èpoques llunyanes i fosques i d'altres de quan la Transició espanyola, que tan bé semblava que havia començat, ja donava mostres evidents que no acceptaven res que pogués afectar la unitat de l'Estat o el qüestionament de la monarquia. Han passat a millor vida aquells temps i aquelles frases que predicaven que en absència de violència es pot parlar de

Venen dies decisius en què molta gent es planteja viure perillosament. S'ha delegat en el poble la resposta però qui ho fa ha d'explicar a la gent el que pot passar

tot. De violència n'hi va haver, i molta, al País Basc i mai es van plantejar les coses que ara ja donen per segures que tornaran a imposar per Catalunya. Han estat dies de commemoracions i molta gent ha sortit al carrer. D'altra es planteja fer-ho quan surti la sentència. Venen dies decisius, dies en què molta gent es planteja viure perillosament, per recordar aquella pel·lícula que tant vam admirar els que ens dedicàvem al periodisme i que pensàvem que res faria que el nostre poble hagués de viure de nou dies tan convulsos i perillosos com els que venen. Hi ha gent que diu que està disposada a tot. I la pregunta és: què vol dir exactament això? Per tant el que cal demanar és que, per molt que es delegui en el poble les actuacions que s'anuncien, els que les dirigeixen han de dir exactament a la gent què li demanen i què pot passar, perquè la resposta de l'Estat ja l'han anunciada i serà total i contundent perquè s'ho juga tot. Claredat perquè tothom prengui la seva decisió però en conegui les conseqüències.

Tribuna

Benito MUROS. President de la Fundació Feniss

Per fi sense obsolescència

Hi ha la necessitat d'oferir els productes que volem els consumidors més conscients. Productes sense obsolescència programada que evitin el malbaratament de matèries primeres i l'abocament dels residus en immenses deixalleries altament contaminants, generalment en països del tercer món. Que afavoreixin el comerç just. Que siguin reparables i actualitzables, i que permetin donar feina a tallers de proximitat on la seva fabricació prioritzi l'ús de materials que no són contaminants ni perjudicials per a la salut, l'aplicació d'energies renovables i el reciclatge integral de les seves deixalles. On els fabricants impulsin la pedagogia en els valors ecològics, oferint una publicitat no enganyosa, col·laborant amb les institucions públiques en el respecte als ecosistemes, acreditant que no tenen comptes en paradisos fiscals i que no afavoreixin la corrupció. També que promoguin la integració social dels seus empleats, facilitin la conciliació d'horaris i equiparin els salaris entre dones i homes d'igual responsabilitat. Una empresa que vulgui fabri-

car productes de les característiques esmentades pot disposar de la direcció i el personal, la filosofia del projecte i la motivació, el coneixement i la tecnologia, la maquinària i el seu manteniment, el local i els accessos, els transports i les comunicacions, matèries primeres a l'abast, els subministraments necessaris, els distribuïdors, la clientela, etc., però no disposar del capital. Una solució per tal que els consumidors tinguem accés a aquests productes és que ens convertim alhora en

“S'obre una plataforma de venda per internet de productes sense obsolescència programada

els inversors que en facilitem la producció, ja que no ho farà qualsevol altre inversor que aporta diners per fabricar productes de la competència amb una caducitat avançada. Per aquest motiu s'obre la primera plataforma de venda per internet de productes sense obsolescència programada. La plataforma Feniss.com, en un primer moment, estarà present a Europa, Llatinoamèrica i els EUA. El primer producte que estarà a la venda serà la bombeta Actua Vida, la primera certificada sense obsolescència programada al món. Després, s'hi anirà incorporant productes d'aquells fabricants que superin l'acompliment de les condicions específiques en el decàleg del segell Issop. Aquesta proposta innovadora, nascuda a Catalunya però amb projecció internacional, impulsa, doncs, un projecte pràctic d'aplicació dels avenços tecnològics i científics que afavoreixen el respecte al medi ambient, la salut dels éssers vius, l'ètica en les relacions humanes, la societat en la qual volem viure i la continuïtat de la vida en el nostre planeta.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Recuperem la il·lusió, aturem-ho tot

■ Un dia com avui (03/10/19) fa dos anys sindicats i diferents comitès de defensa van convocar vaga general en contra de la repressió i en defensa de la llibertat d'expressió en el marc del referèndum per la independència de Catalunya. Recordo que va ser un dia que va mobilitzar moltes persones i molt diverses entre si: empresaris, estudiants, funcionaris, alts càrrecs... I totes elles sortien al carrer amb un motiu comú: l'esperança d'un canvi. És innegable que la gent s'ha cansat, que la pèrdua d'il·lusió és evident i que l'adrenalina dels dies posteriors a aquell 1 d'octubre s'ha anat perdent, però és necessari tornar a sortir al carrer amb aquelles ganes i entusiasmes perquè algú ens escoltés i

perquè quelcom canviés. Tenim motius per fer-ho, aturem-ho tot.

GEMMA PALLÀS
Barcelona

Vegetarianisme com a millora climàtica

■ Sabies que la producció d'aliments d'origen animal multiplica 10 vegades l'impacte ambiental? La indústria càrnia és ineficient, ja que el bestiar consumeix molts més nutrients del que la mateixa carn rendeix, fet que contribueix a la desforestació i al canvi climàtic. Darrere d'una ració de carn es troba un llarg i costós procés de producció: terres prèviament conreades, quantitats d'aigües tractades, emissions de CO₂ i altres factors que s'uneixen a aquest impacte. No només és el que mengem, sinó com ho produïm, transportem, indus-

trialitzem i consumim. El vegetarianisme no tan sols és una pràctica nutricional, és una filosofia de vida per a la millora de tots i del planeta. La clau és triar de forma conscient el que consumim tenint en compte la producció sostenible i ecològica.

CANDELA ORGAZ
Barcelona

Terrorisme

■ Del terme *terrorisme*, jo no en recordo (i tinc uns certs anys) un ús tan banal, generalitzat i barroer com el que últimament se'n fa. Sobretot, en el que se'n diu Estat espanyol, dins del qual alguns s'entesten a incloure Catalunya nació. Per la força colonial del poder central i els seus lleials portaveus mediàtics.

Posem-ho clar: amb el substantiu *terrorisme* i el seu adjectiu *terrorista* impliquem indefectiblement la capaci-

tat, mitjans, recursos, mecanismes, dispositius i ressorts necessaris i suficients per crear, causar i imposar el terror a la societat, especialment sobre els seus segments més disconformes i crítics. I ideològicament i políticament contraris al sistema i aparell estatal dominant. Pla i breu: només hi ha un terrorisme plenament organitzat: el terrorisme d'estat.

I, davant d'aquest, la rebel·lió del poble (en el nostre cas, el poble català, que es vol sobirà, lliure i independent) és un dret individual i col·lectiu per revertir un pervertit estat de dret. I esdevé alhora un deure cívic i democràtic per tal de rescabalar el deute moral, econòmic, polític i social de l'Estat envers uns ciutadans (els catalans) que vol sotmesos i obedients.

JOSEP JUST SABATER I RODRÍGUEZ
Canadà

La frase del dia

“Potser Junqueras no podrà ser el candidat que estigui a la papereta, però serà el nostre candidat moral”

Pere Aragonès, COORDINADOR NACIONAL D'ERC

Tribuna

Lluís Foix. Periodista

Els ximpanzés de Westminster

El quadre de la Cambra dels Comuns abarrotada de ximpanzés actuant com diputats es va vendre dijous per 11 milions d'euros a la galeria londinenca Sotheby's. El catàleg de la cèlebre casa de subhastes ressaltava que la pintura de dimensions considerables és una visió premonitòria de la cada vegada més tumultuosa política al Regne Unit contemporani. La pintura a l'oli és de l'artista Banksy, un enigmàtic pseudònim que representa un o dos artistes que representen un col·lectiu que es va iniciar en els grafitis a començaments de segle. El preu de sortida era d'uns 2 milions d'euros i en poc menys de mitja hora es va rematar per 11 milions. El quadre va ser pintat l'any 2009, 10 anys abans que la política del país arribés a la situació caòtica en què es troba degut a la gestió del *Brexit*, que ha costat el càrrec a dos primers ministres. L'actual, Boris Johnson, travessa una situació molt delicada després d'haver estat desautoritzat pel Tribunal Suprem, haver perdut sis votacions als Comuns i haver enganyat la reina demanant-li que li autoritzés tancar el Parlament cinc setmanes sense motius raonables.

ELS XIMPANZÉS DE WESTMINSTER, si se'm permet la metàfora, són una visió artística, exagerada, del descrèdit dels polítics, no de la política, davant dels ciutadans. He passat moltes hores veient en directe les sessions de la Cambra dels Comuns d'ençà del començament de la crisi que va situar Boris Johnson al front del Partit Conservador i del govern. Les sessions al Parlament britànic sempre han estat sorolloses, desordenades i divertides. Ho eren encara més quan ni la ràdio ni la televisió no ho divulgaven al gran públic. El privilegi de l'espectacle era per als convidats i per als periodistes que hi anàvem un parell de cops a la setmana per seguir les preguntes al primer ministre. Eren

exercicis dialèctics, aspres i políticament punyents entre el govern i el líder de l'oposició. Mai faltaven la ironia i una certa teatralitat. Però el que s'ha vist en la política britànica darrerament ha estat un trencament de les regles de joc basades en la veritat compartida dels fets. No es van estalviar les mentides gruixudes durant la campanya del *Brexit* ni tampoc es va tenir en compte la ponderació a l'hora de prendre una decisió que dividia el país, introduïa l'odi entre els *brexiters* i els *remainers* i, per damunt de tot, establia una pugna política entre el govern i el Parlament.

BORIS JOHNSON AMBICIONAVA ser primer ministre pensant que la intel·ligència, l'educació, l'experiència com a alcalde de Londres i la seva admiració per Winston Churchill li permetrien precipitar un *Brexit* sense acord. El que no pensava és que el Parlament no el seguiria, tant des de l'oposició com des de les seves pròpies files, 21 diputats, que han creuat la sala i han votat

amb els laboristes. En un règim construït sobre la democràcia representativa des de fa segles ha estat impossible que el primer ministre dominés el Parlament amb l'argument que un referèndum havia decidit marxar de la Unió Europea. És probable que Johnson aconsegueixi la sortida encara que sigui sense un pacte. El que no ha pogut és imposar-se sobre el Parlament, que d'una manera o d'una altra trobarà el moment per fer valdre la seva força.

EL QUE PASSA A LA GRAN BRETANYA i el que es viu als Estats Units no són, al meu parer, singularitats de dos personatges com ara Boris Johnson i Donald Trump sinó símptomes de la radicalització de la política en les dues democràcies més sòlides i més llargament exercides. Les formes i el fons de la política de Donald Trump s'aparten de la tradició dels presidents nord-americans. Boris Johnson segurament és massa llest i pensa que pot enganyar els que li discuteixen des de les institucions i la racionalitat. Però Donald Trump potser és massa tallòs per jugar amb la política amb l'autoritarisme d'uns tuits matiners que molt sovint ha de rectificar i que no són fruit d'accions de govern pensades i debatudes amb els seus principals col·laboradors. Els dos tenen una visió d'un nacionalisme d'estat que és inquietant per a l'estabilitat internacional. Trump va dir a l'Assemblea General de l'ONU que contra el globalisme ell hi posava el patriotisme. El lema de "posar Amèrica primer" ha portat a trencar molts compromisos internacionals, des dels acords sobre el clima de París fins a revisar de forma unilateral les lleis internacionals del comerç. El dret perd força en l'àmbit de les democràcies liberals que estan encara liderades pels Estats Units. Les mentides i les trampes a l'hora d'executar el *Brexit* van també en la línia d'un complex de superioritat britànic que ara no existeix.

“El que passa a la Gran Bretanya i als Estats Units són símptomes de la radicalització de la política en les dues democràcies més sòlides

De set en set

Jaume Oliveras

Unitarisme

Precampanya; precampanya? Doncs acumulem sis mesos de precampanya; fins i tot molt més. Amb quatre

eleccions generals en menys de quatre anys (a més de les europees, autonòmiques i municipals), el debat electoral s'ha convertit en un fet quotidià, amb accents propis segons el moment. A la vegada, amb més desconcert de la ciutadania, que es perd en el joc d'interessos partidistes i acaba farta de discursos buits.

Però, segur, les eleccions del proper novembre aporten un fet diferencial: s'ha acabat la rivalitat entre els programes de dretes i esquerres, només separats per la qüestió d'una mòmia de dictador, i tots insisteixen en la finitud d'aquesta divisió decimonònica, sense haver descobert quina és la paraula que defineix un bloc i l'altre. I tots han descobert un enemic comú: contra Catalunya viuen més units.

Campanya en marxa, tots els discursos giren entorn un tema comú, seguint la proclama que ara fa dos anys va fer el Borbó. Units en insuflar a les Espanyes l'odi contra Catalunya i anar recordant als catalans que són terra conquerida. La lluita electoral dels partits espanyolistes se sustenta en una gran mentida, alimentada per la força de l'Estat i al preu de rebaixar la qualitat democràtica de les estructures estatals.

A hores de saber fins on s'atreixeixen en la condemna als nostres líders polítics, en dies en què observarem la capacitat repressiva de l'Estat, a un no res de cada nova amenaça, la resistència pacífica del país torna a ser posada a prova. L'unitarisme potser imposarà la força, però cada una de les seves accions acaba mostrant la cara que s'amaga darrere de la màscara del botxí.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Rivera vol un acord amb el PSOE i Torra com a torna

El líder de Cs, disposat a negociar amb Sánchez si fa costat a la moció de censura

La presència de les dones en el món casteller

Castelleres reflexionen sobre quin és el seu paper en el món de les colles

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Artur Mas 129è president de la Generalitat

“No hem de ser tan babaus per posar tan fàcil a l'Estat construir un relat de violència”

QUIM TORRA · “Paga la pena que un president de la Generalitat ho hagi de deixar de ser per haver posat una pancarta, haver-la acabat retirant i posar-la unes setmanes després?” **LIDERATGE** · “Ganes de ser partícip de la reordenació de l'espai de JxCat, sí; ganes de tornar-me a posar al capdavant de tot, no” **VIOLÈNCIA** “La violència l'han utilitzada ells, no nosaltres”

Xevi Xirgo
BARCELONA

El 129è president de la Generalitat, Artur Mas, analitza l'actualitat política a poc més d'un mes del cinquè l'aniversari del 9-N i a les portes de la sentència del Tribunal Suprem per l'1-O. Aquest és un extracte de l'entrevista que avui reemet El Punt Avui TV (14.00 h).

Què s'ha de fer si la sentència és condemnatòria?

Hem de fer diverses coses. Com a mínim tres plans de resposta. La resposta jurídica hi ha de ser: aquest tema no acabarà a Madrid, si hi ha sentència condemnatòria, acabarà més enllà d'Espanya, als tribunals europeus. La resposta ciutadana ha de ser massiva, exemplar, cívica, pacífica i rotunda; aquesta queda en mans de les entitats sobiranistes. I després hi ha la resposta institucional, que no toca a les entitats sobiranistes, sinó als partits i a les institucions: al president de la Generalitat, al govern, al Parlament i a tot el món local.

Quan es parla d'aturada de país, hi està d'acord?

Qualsevol resposta és legítima si no és violenta. La frontera és la no-violència, el pacifisme. Tot el que calgui, mentre no hi hagi cap tipus de violència. Ara, tot el que calgui mentre no acabi sent un tret al peu o un bum-rang que ens caigui a sobre. Quan es diu “aturar el país”, puc entendre que, si hi ha capacitat

Si l'endemà d'aturar el país no passa res, i dies després tampoc, els únics perjudicats serem nosaltres

de fer-ho, com a resposta es pugui fer, però s'han de calcular bé les conseqüències dels actes que es fan perquè, quan dius que aturaràs el país si l'endemà no passa res, i al cap de dos dies tampoc, i al cap de tres dies tampoc, al final els únics perjudicats serem nosaltres.

Aquests dies la paraula 'violència' està sobre la taula en alguns relats.

Des del món sobiranista hem de saber llegir bé els mapes que ja tenim sobre la taula, com ara el de la repressió de l'Estat espanyol. Fa uns anys no teníem tan clar què podia passar en una Espanya democràtica en el segle XXI dins de la Unió Europea; hi havia molta gent que deia: “No s'atreviran.” Ara ja sabem quin és el mapa de la repressió, i és dura. Coneixem un altre mapa, que és què passa dins de Catalunya quan el món independentista vol arribar fins al final, i aquest mapa ens diu que la Catalunya no catalanista però finalment catalana, en el límit, es mobilitza reaccionant en contra i vota Ciutadans, el PSC o altres partits. I després hi ha el

Amb el president Puigdemont estem d'acord en moltes coses, però no en tot

mapa de l'estratègia política. L'Estat espanyol ja està preparant la postsentència, està preparant el terreny per, algun dia, poder arribar a il·legalitzar els partits independentistes. Com? Convertint els partits independentistes o els seus líders en aquella gent que empara el terrorisme. Ens volen portar cap aquí, al mateix tractament que es donava al terrorisme basc en altres èpoques, feliçment superades. Es vol construir un relat inexistent que digui que el moviment sobiranista empara la violència. Fins i tot, diran, el terrorisme. Ergo, si això és així, ens han de tractar com als *bata-sunos* d'aquella època. Jo no menystindria aquesta lectura.

Tem un brot de violència arran de la resposta a la sentència?

No perdem de vista que el que més mal fa a la imatge de l'Estat és que sigui ell el que actua violentament quan nosaltres resistim pacíficament. La nostra estratègia ha de ser sempre la resistència pacífica. I això en alguns moments àlgids acaba provocant, desgraciadament, la violència de l'Estat. Però no

Si arribem a la inhabilitació de Torra, o el Parlament tria un nou president o es va a eleccions

confonguem on són els que han utilitzat la violència. La violència l'han utilitzada ells, no nosaltres. I no hem de ser tan ingenus ni tan babaus per posar-los tan fàcil que construïxin aquest relat i que els violents acabem sent nosaltres, quan això és radicalment fals.

El president Puigdemont va dir que convocarà l'assemblea de càrrecs electes per decidir què s'ha de fer. Què es pot fer institucionalment?

S'han de fer diverses coses, no una de sola. La primera és mobilitzar el món local. Quants centenars d'ajuntaments, consells comarcals i diputacions poden sortir l'endemà de la sentència a aprovar en els seus plens que estan completament en contra de la repressió de l'Estat, fins i tot de la repressió judicial? Molts. Quants alcaldes poden anar al Palau de la Generalitat a fer costat al president Torra en el moment en què s'adreça al nostre país, a Espanya, a Europa i al món com a resposta a la sentència? Tots ells. Quantes missives es poden fer arribar a les cancelleries exteriors per part del pre-

sident de la Generalitat per explicar l'abast d'aquesta sentència i que no ens pot portar res de bo? Quantes resolucions pot aprovar el Parlament com a resposta institucional davant una sentència injusta amb el màxim suport possible dins la cambra, tot recordant que Catalunya és una nació i que, com tota nació, té dret a decidir el seu futur o té el dret a l'autodeterminació? Tot això són respostes institucionals en cadena que hi ha d'haver en aquelles hores i aquells dies. Alguna d'aquestes respostes ens porta a la victòria immediata? Doncs no. Però això ho hem de començar a explicar. Avui ja hi ha molta gent al nostre país que ha entès que aquest és un procés molt complicat, difícil, dur i probablement més llarg del que es preveia.

Veu possible un altre 155?

Sí, estan preparant aquest terreny. Només els cal que acabi arrelant el relat, i per això no els hem de posar fàcil que puguin dir que el moviment sobiranista té connotacions directes o indirectes amb moviments violents o fins i tot terroristes. Quan tinguin aquest relat construït i al mig del terreny de joc, alguns ja estan plantejant la il·legalització de JxCat, la Crida, el PDeCAT, la CUP, ERC...

Si hagués estat en el lloc de Quim Torra, què hauria fet amb la pancarta del balcó del Palau. L'hauria retirada?

No se sap mai: quan no hi ets, no hi ets. Ara hi ha el president Torra i puc entendre que és una

L'APUNT
**El discurs del senyor
Manuel Cruz**
Jordi Panyella

Manuel Cruz és un home molt important en l'estructura política de l'Estat espanyol. És el president del Senat, que, per tots aquells que s'ho vulguin creure, és un òrgan polític de primer nivell. El senyor Cruz es dedica a la política a través de la seva militància en el PSC. És nascut a Barcelona, és català i domina a la perfecció la llengua pròpia del país on va néixer. El senyor Cruz va

ser ahir en un acte de memòria històrica organitzat a la seu del PSC a Barcelona en què va prendre la paraula per parlar del procés d'exhumació de Franco. A Barcelona, un dissabte al matí, davant d'un auditori català, el president del Senat va fer el seu discurs íntegrament en llengua castellana. Com diria aquell: poc que irem pas bé amb aquests catalans d'Espanya.

El 129è president de la Generalitat, Artur Mas, als jardins del Palau Robert ■ JOSEP LOSADA

persona amb unes conviccions molt fermes i que defensi el que està defensant. La pregunta que jo em faig és si paga la pena que un president de la Generalitat ho hagi de deixar de ser per una sentència d'un tribunal espanyol, que és el que pot passar per posar avui una pancarta, acabar-la retirant i posar-la unes setmanes després. La resposta vostè la té a Berga. Els grans desobedients de la CUP, que sempre ho desobeixen tot, ja l'han retirada perquè saben que la conseqüència és la inhabilitació. Ens hem de preguntar si el preu de perdre un president de la Generalitat és prou raonable per, en un moment determinat, fer un gest que saps que pots recuperar al cap de poques setmanes. Dit això, jo entenc que el president Torra, que té les conviccions que té, ho planteja en els termes que ho planteja, però adverteixo que les conseqüències de plantejar-ho així és que ell pot quedar inhabilitat. Ja té el procés judicial a sobre i això acabarà amb una inhabilitació i, per tant, amb un altre president de la Generalitat decapitat, utilitzant la terminologia de Soraya Sáenz de Santamaría.

A mitjan any vinent Torra podria tenir sentència i inhabilitació. S'haurà d'anar a eleccions o escollir un nou president de la Generalitat?

Això té una resposta molt fàcil. No soc partidari d'anar a eleccions com a resposta a la sentència del Tribunal Suprem, perquè

Continua a la pàgina següent

Nou
VOLKSWAGEN
T-CROSS

Volkswagen T-Cross Edition 1.0 TSI 70 kW (95 CV) manual.
Emissió de CO₂ (g/km): 134 (NEDC: 116). Consum mitjà (l/100 km) de 5,9 (WLTP).

Volkswagen

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Artur Mas 129è president de la Generalitat

El president Mas, durant l'entrevista a El Punt Avui, al seu despatx del Palau Robert ■ JOSEP LOSADA

Ve de la pàgina anterior

l'endemà de les eleccions l'única cosa que podria canviar seria en contra del món sobiranista, perdre la majoria al Parlament o, si no la perdéssim, no canviaria res del que tenim ara. Si arribem al punt de la inhabilitació del president Torra ens trobarem en un moment en què, o el Parlament tria un nou president o presidentia, cosa que ja es veu que serà molt difícil, o es va directament a eleccions. Fixi's que el que podria passar és que les eleccions catalanes, una vegada més, no vinguin a conseqüència de decisions del president de la Generalitat sinó a conseqüència de decisions dels tribunals espanyols.

Hem sentit el mateix Oriol Junqueras dient que no s'ha de tenir por de les urnes mai.

Sí, és clar, no s'ha de tenir por de les urnes, però s'ha de saber què es busca a les urnes. Ja hem demostrat que no hi tenim por, el 9-N, l'1-O, en les plebiscitàries del 2015 de Junts pel Sí o quan tothom es va presentar a les eleccions convocades per Rajoy al Parlament el desembre del 2017. Que hi hagués una participació del 80% ja demostra que no hi ha por de les urnes. Una cosa és no tenir por i l'altra saber què hi vas a buscar. La meua pregunta és molt fàcil: l'endemà d'unes futures eleccions, fins i tot amb una mica més de majoria a favor de la independència, què es faria que no s'hagi fet fins ara? L'obligació dels que defensen fer les eleccions és explicar-nos això: què faran l'endemà, si tenen el poder, que no s'hagi fet fins ara.

Com veu que la CUP es presenti per primer cop a unes espanyoles?

Veig que és una decisió instal·lada en la desobediència: posats a desobeir, doncs ens presentem

a unes eleccions espanyoles... (somriu) No sé si és gaire coherent, però suposo que ells diran que es presenten perquè el concepte de la desobediència estigui ben present en la campanya electoral. Hi tenen el dret, des d'un punt de vista legal i polític, però l'actitud de la CUP és altament desconcertant perquè allò que semblava coherència per part d'ells durant algun temps darrerament s'ha convertit en un desori bastant gran. En les últimes eleccions espanyoles no es van presentar, ara resulta que sí que es presenten. No sé per què abans no i ara sí, què ha variat per fer un canvi d'estratè-

L'actitud de la CUP és desconcertant. Allò que semblava coherència s'ha convertit en un desori

gia tan rotund.

Què és més realista, insistir en el diàleg o arribar a la conclusió que no hi ha més remei que la unilateralitat?

Insistir en el diàleg és sempre imprescindible perquè, més enllà que hi confiem molt o poc, el diàleg és necessari com a norma de conducta en democràcia. Nosaltres aquesta bandera no la podem arriar. També hem d'entendre que en aquest procés ens miren un munt d'ulls de fora. Si nosaltres abandonem la bandera del diàleg, els ulls de fora ens convertiran a nosaltres en els intransigents, quan l'intransigent en aquest moment per seure's a dialogar i negociar és l'Es-

tat. En què estic d'acord amb les tesis del president Puigdemont? En el fet que desgraciadament, i subratllo desgraciadament, no s'albira en la política espanyola ni la capacitat, ni l'habilitat, ni la voluntat d'arribar a cap tipus d'acord per donar una sortida raonable al conflicte.

Molta gent es pregunta si vostè i Puigdemont estan d'acord en l'estratègia.

Estem d'acord en moltes coses però no en tot. Jo prefereixo que hi hagi dubtes que no pas lliçons establertes. Els dubtes són raonables quan tens coses enormement complicades, com

És gairebé impossible confiar en una solució pactada amb l'Estat espanyol

ara les que tenim entre mans. No es tracta que hi hagi una adhesió total a les opinions, sinó una sintonia prou gran per treballar plegats en la consecució d'uns determinats objectius. En els objectius estem completament d'acord: com Catalunya pot exercir definitivament el seu dret a l'autodeterminació, com l'exercici d'aquest dret ens hauria de portar a la constitució d'un Estat català en el marc europeu, un estat independent, sobirà, però interdependent i amb sobirania compartides en el marc europeu.

Per tant, és en l'estratègia en el que discrepen.

Tampoc puc dir que discrepem

en l'estratègia. Fixi's que jo li deia que és gairebé impossible confiar en una solució pactada amb l'Estat espanyol. Això ens porta al fet que hem de confiar en les nostres pròpies forces.

Què passa en l'espai postconvergent? Hi ha desordre?

El que passa en aquest espai és que està en procés de redefinició i arribar a la definició final està costant. L'objectiu és bastant compartit, convertir Junts per Catalunya en un partit polític, la marca que es presenta a les eleccions. Aquest és un objectiu àmpliament compartit. Arribar a fer això a través de su-

Segurament no hauria aplaudit al Parlament en el moment en què es parlava de l'operació Judes

mar tot el món de la Crida, del PDeCAT i totes aquestes persones que no estan ni en un lloc ni en l'altre, però que també formen part del concepte de JxCat, s'està demostrant que no és fàcil. Jo crec que és possible i estem treballant perquè sigui així.

Integrant-hi el PDeCAT?

Integrant-ho tot, és clar. Sumant-ho tot, vaja, no es tracta d'integrar, només. Sumant tot el que representen el PDeCAT, la Crida, JxCat. Això vol dir pactar una estratègia, una direcció, una línia d'actuació i uns objectius. Amb un president que està a l'exili i un altre president, de la Crida, que està entre reixes,

que és Jordi Sànchez, la capacitat de moviment és molt limitada. Tot allò que en circumstàncies normals costaria menys està costant més. Per si de cas no s'arribés a aquest objectiu, jo mateix algunes vegades he subratllat que per sortir de la situació actual també és possible que hi hagi dos partits fent una coalició electoral. Jo prefereixo i treballa perquè n'hi hagi un, però si això s'arribés a la conclusió que no és finalment possible, sempre hi ha l'alternativa que aquest espai es mantingui junt electoralment i que pugui treballar junt en les diferents institucions però que siguin dos partits amb vida pròpia.

Hi ha un problema de lideratge?

De líders en actiu, plenament consolidats, n'hi ha dos: el president Puigdemont, que jo identifico com el que ha d'exercir el lideratge dins d'aquest JxCat, ja que no pot ser desgraciadament el president de la Generalitat, i després el president Torra, que és el president de la institució. Això sol ja li confereix una capacitat de prendre decisions molt important. Aquests dos són clars. A partir d'aquí, com que encara no existeix un partit que es digui JxCat, no sabem exactament qui serà el referent quan això existeixi, com jo espero. Si vostè em pregunta quin serà el pròxim candidat a la presidència de la Generalitat d'aquest espai, és evident que no està definit. Però ara tindrem eleccions espanyoles; per tant, ens hem de centrar en això.

Els presos han decidit encapçalar les llistes a les portes de la sentència. És evident que seran inhabilitats. Probablement no es podran tornar a presentar. Farem córrer la llista. A efectes de representació, perdrem uns

Continua a la pàgina següent

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Artur Mas 129è president de la Generalitat

Ve de la pàgina anterior valors polítics molt importants, però si t'inhabiliten, t'inhabiliten. Sé de què parlo perquè encara ho estic. Mentre no siguis un Estat independent, quedes inhabilitat, d'acord amb el marc jurídic espanyol. A partir d'aquí, simplement el que fas és que, a la llista en què t'has presentat, entra el següent. La representació l'acabaràs tenint igual. Perds uns actius polítics de primer nivell, però això forma part de l'estratègia de l'Estat espanyol: decapitar, reprimir i dividir.

Quan se li acabi la inhabilitació al febrer, en aquest espai que s'està construint, quin paper hi vol jugar? S'intueix que ganes de ser-hi, en té.

No, jo ganes de ser-hi no en tinc. Si la pregunta és ganes, la resposta és no.

A RAC1 va dir: "Cada vegada em trobo amb més gent que d'una manera creixent em demana..."

És cert, però això no vol dir que en tingui més ganes. És normal que hi hagi gent que em demani no tant que jo sigui candidat a la

presidència de la Generalitat, sinó que tingui un paper més protagonista en la definició i la recomposició d'aquest espai polític. Si la pregunta és: "Vostè en té ganes", la resposta és no. Si la pregunta és: "Vostè se sent compromès amb tot el que està passant", la resposta és sí. Quan arribi el moment, ja es veurà.

Però tindria lògica que quan una persona deixa d'estar inhabilitada prengui un paper.

Tindria una lògica, o no. Durant aquest temps es pot haver redefinit tot això de què estàvem parlant i poden haver sortit alguna o algunes persones que, definitivament, assumeixin el lideratge de tot aquest projecte. Aleshores, els que l'hem tingut durant uns anys, el que hem de fer és ajudar els que s'hi posin de nou. Tant de bo passi això. El que m'agradaria de debò és que sortís un grup de gent que tirés endavant aquest projecte, algú que tingui com a premissa allò que jo anomeno el bon govern. És a dir, sabent que tens un objectiu molt important entre mans, que és la independència,

Farem córrer la llista. Perdrem uns valors polítics importants, però si t'inhabiliten, t'inhabiliten

però sabent també que no l'aconseguiràs ara, veure, fins que no arribis a aquest objectiu, com portes el país i el millors a través del bon govern.

Ganes de ser partícip d'aquesta reordenació, sí, però liderar-la només si no hi ha més remei?

Ganes de ser-ne partícip, sí; ganes d'ajudar, també; compromís amb el que passa al país, total i absolut. No em falta ni un gram de compromís. Ganes de tornar-me a posar al davant de tot, no.

L'última sessió del Parlament és un punt d'inflexió? Què va pensar quan la va veure?

No és la primera sessió desagradable; ara bé, és una de les més

desagradables. Quan veig aquestes sessions, veig el germen de la intolerància. El que no entenc és que des de l'unionisme hi hagi tanta intolerància, fins i tot algunes vegades odi, respecte a qui pensa diferent.

Parla de Ciutadans?

Sí, sí. Parlo de Ciutadans. Està en la seva gènesi. Però no només de Ciutadans. Quan sento determinada gent del PP o de Vox, o fins i tot del PSOE, expressar-se respecte del tema català, hi veig el germen de la intolerància, allò de qui no pensa com jo està en contra meu i l'he d'esclafar, guanyar i esborrar-lo del mapa.

Vostè, com a president, hauria aplaudit al Parlament en el moment en què es parlava de l'operació Judes?

No ho sé, si hagués aplaudit. Segurament no, però tampoc és el més preocupant. El més preocupant és quan determinada gent és capaç de portar les coses tant al límit. Quan hi ha gent que al president de la Generalitat, al president Torra, sense ni

el més mínim indici de prova, l'acusa de connivència amb el terrorisme, això en democràcia és un pecat capital. Això és el que m'enerva. La violència no és només física, s'origina a través del llenguatge violent i això és llenguatge violent.

Vostè no vol eleccions anticipades però hi ha veus de consellers i càrrecs d'ERC que hi apostaven.

Quan ERC es pronuncia en la línia de no descartar eleccions veig més la cara partidista que no pas la de país. Segurament l'únic propòsit és mirar si amb unes noves eleccions tindran allò que les urnes no els van donar fa uns anys. Semblava que ERC havia de guanyar les eleccions del desembre del 2017 però resulta que no les va guanyar. Les va guanyar desgraciadament Ciutadans i espero que no torni a passar, però fins i tot dins el bloc sobiranista JxCat li va passar al davant. Crec que ara intenten corregir això. Ara bé, cal que expliquin què faran l'endemà de les eleccions que no es pugui fer ara. ■

Fira del Vent 2019
19 i 20 d'octubre

El Pla de Santa Maria

FIRA DELS ESPORTS DE L'AIRE
FIRA MULTISECTORIAL
PASSARELLA DE MODA
TROBADA DE CAMIONS TUNEJATS
CONCENTRACIÓ DE COTXES CLÀSSICS HISTÒRICS
FIRA DE VEHICLES D'OCASIÓ
TROBADA DE MODELISTES NAVALS
TROBADA GEGANERA I DE CAPGROSSOS
ATRACCIONS DE FIRA

Fira del Vent
Ajuntament del Pla de Santa Maria
Diputació Tarragona

ORIGINAL D'ELSA MARTÍNEZ FONTS, GUANYADORA DEL CONCURS DE CARTELLES DE LA FIRA DEL VENT

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Albert Rivera, amb el cartell del lema de la campanya, saludant davant d'un grup d'alts càrrecs del partit ■ DAVID FERNÁNDEZ / EFE

Rivera demana el cap de Torra a canvi de donar La Moncloa a Pedro Sánchez

■ El partit taronja vol el suport dels socialistes a la moció de censura que es debatrà demà dilluns ■ Proposa un decàleg de mesures per pactar amb el PSOE

Redacció
MADRID

Canvi d'estratègia a Ciutadans però no canvi d'objectiu ni d'obsessió política. El partit taronja ha rectificat la seva posició de no pactar sota cap circumstància amb els socialistes espanyols pel govern d'Espanya i ara està disposat a portar Pedro Sánchez a La Moncloa sempre que es compleixin unes quantes condicions, la més prementora de les quals és

que el PSC faci costat a la moció de censura presentada contra Quim Torra al Parlament i que defensa demà Lorena Roldán.

L'acord proposat per Rivera està condemnat, però, a no tenir gire recorregut i, segons com, podria morir la setmana vinent un cop s'hagi substanciat la mateixa moció de censura. És públic i notori que el grup socialista al Parlament ha dit que no farà costat a la moció de censura i en els mateixos termes

es va pronunciar ahir el soci del PSC al Parlament, Units, a través del seu màxim responsable i diputat, Ramon Espadaler, que va qualificar la moció de censura de primer acte de campanya de Ciutadans.

Nova estratègia

Tot i les evidents dificultats per tirar endavant el seu propòsit, Albert Rivera va fer pública ahir de manera solemne la nova estratègia del seu partit en anunciar que ha decidit ai-

xecar finalment el vet al PSOE i demanar com a contrapartida al líder del PSOE i president en funcions que accepti un decàleg "de reformes de gran nivell", entre les quals hi hauria en primer lloc frenar el president de la Generalitat, Quim Torra. "Tot el que pugui passar en el futur a aquest país es basa en el fet que el PSOE canviï d'aliats i esculli bé quins són els seus adversaris", va afirmar el líder de Cs en el seu primer míting

de precampanya a Madrid. "Sánchez encara és a temps de rectificar i trencar els seus acords amb Otegi a Navarra i amb Torra a la Diputació de Barcelona i a les alcaldies, i de donar suport a la moció de censura contra Torra", va dir Rivera abans d'insistir: "És dilluns, hi és a temps."

Rivera va centrar una vegada més el seu discurs en la qüestió catalana i d'aquesta manera va insistir molt en el tema de la moció de censura en afirmar que "Sánchez té una gran oportunitat aquest dilluns per començar a canviar i això implica donar suport a la moció de censura contra Torra i per la convivència". Pujant el to de les desqualificacions, Rivera va afirmar que "cal dir al Le Pen de la política espanyola que ja n'hi ha prou".

Rivera va plantejar la nova estratègia per enfocar una negociació amb els socialistes espanyols afirmant: "Em comprometo a convèncer el PSOE perquè rectifiqui i que torni al constitucionalisme, d'on mai hauria d'haver sortit." "Que torni a asseure's amb nosaltres per donar suport o per liderar, dependent del que diguin els espanyols a les urnes, un paquet de reformes", va dir Rivera.

El primer acte de la precampanya va servir per presentar el que serà l'eslògan del partit a les eleccions: *Espanya en marcha*. "És l'hora de parlar de solucions i de futur. Som aquí perquè Sánchez no ha estat capaç d'arribar a un acord ni amb els seus socis", va afirmar Rivera, que va posar sobre la taula "deu grans pactes d'estat" per superar el bloqueig. ■

Cruz veu l'exhumació de Franco un desgreu

Jordi Panyella
BARCELONA

El PSC va treure ahir a passejar en la precampanya el fèretre del dictador Francisco Franco, en un acte organitzat per Memòria Socialista sota el pretext de debatre sobre el procés d'exhumació de les restes del general enterrades al Valle de los Caídos. L'estrella invitada de la jornada va ser l'encara president del Senat, Manuel Cruz, que va defensar la iniciativa de l'executiu de Pedro Sánchez assegurant que el trasllat de les restes del dictador és un "acte de desgreu simbòlic i necessari".

El president del Senat es va mostrar del tot contrari al fet que una "societat democràtica" mantingui avui encara "el mausoleu d'un dictador" i va criticar el discurs que sobre aquest tema mantenen les formacions de dreta, de les quals va dir que "obé no volen parlar del passat o bé ho fan per desactivar-lo".

L'acte també va incloure la intervenció del diputat al Parlament Ferran Pedret, que va reivindicar la memòria històrica pel "deure de recordar" que té una societat, i es va reivindicar hereu de la lluita dels que busquen encara desapareguts de la Guerra Civil. "Són els nostres ossos", va dir per criticar el fet que "alguns han tingut sempre el privilegi de saber on eren enterrats els seus". ■

El PDeCAT ratifica la seva vinculació a JxCat

J. Panyella
BARCELONA

El consell nacional del PDeCAT va ratificar ahir la seva participació en la candidatura de Junts per Catalunya en les pròximes eleccions, una opció que tindrà els presos polítics com a caps de cartell a les quatre demarcacions cata-

lanes. D'aquesta manera, Jordi Sánchez, Joaquim Forn, Josep Rull i Jordi Turull encapçalaran les llistes de Barcelona, Girona, Tarragona i Lleida en una alternativa que vol ser "transversal", segons va dir el màxim dirigent del PDeCAT, David Bonvehí, i va ratificar Laura Borràs, que tornarà a ocupar el nú-

mero dos per la llista de Barcelona per convertir-se així, a efectes pràctics, en la cap visible de JxCat a Madrid.

En declaracions a la premsa, Borràs va subratllar que la llista en què s'integra el PDeCAT, partit al qual ella no pertany, és la de la unitat. "Davant el no a tot, nosaltres som els del sí

a la unitat i el sí al diàleg, perquè la unitat no es predica, es practica", va proclamar.

Per la seva part, Bonvehí va aprofitar el seu parlament per demanar una sentència "justa" i va mostrar el seu escalf al president de la Generalitat, Quim Torra, davant la celebració de la moció de censura demà al Parlament. En relació amb aquest acte polític, el líder del PDeCAT va demanar a Ciutadans que "deixi de fer teatre" i va apel·lar a "la bona política" que el catalanisme polític sempre havia defensat. ■

David Bonvehí dirigint-se ahir als participants al consell nacional del PDeCAT ■ TONI ALBIR / EFE

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La vetlla d'ahir al vespre a la basílica, amb el president Torra dirigint-se al faristol per intervenir ■ JUANMA RAMOS

Una vetlla pels presos i exiliats omple Montserrat

■ Durant l'acte, en què va intervenir el president Torra, es va demanar als jutges que actuïn des de la veritat i als polítics, que apostin per la convivència

Redacció
MONTSERRAT

La basílica de Montserrat va quedar ahir petita per a les persones que es van desplaçar fins al monestir per participar en una vetlla en solidaritat amb els presos polítics i els exiliats. La pregària, que es va

allargar durant dues hores, de vuit a deu del vespre, es va celebrar pocs dies abans que es conegui la sentència del judici que es va seguir al Tribunal Suprem. Entre les persones que hi van intervenir hi havia el president de la Generalitat, Quim Torra. Durant la vetlla es va demanar

als jutges que resolguin el cas des de la veritat i als polítics, que explorin els camins de la convivència. Aquest no és el primer cop que Montserrat fa algun acte de solidaritat amb les persones represaliades per motius polítics.

El monestir de Montserrat va emetre divendres un comunicat en què

es desmarcava de les motivacions de la vetlla i subratllava que no n'és el promotor ni s'hi adhereix. Així, va indicar que permetia la pregària "com tantes altres" que es fan a Montserrat, però sense que es convertís en un acte per la independència. ■

La JEC exigeix a Torra que s'hi adreci en castellà

■ Li reclama que tradueixi el recurs per suspendre l'ordre de despenjar llaços

Redacció
BARCELONA

La Junta Electoral Central (JEC) ha demanat al president de la Generalitat, Quim Torra, que tradueixi al castellà el recurs en què demana la suspensió de l'ordre de despenjar llaços grocs, estelades i cartells relacionats amb els independentistes presos dels edificis públics de la Generalitat, que van ser retirats divendres al migdia. Presidència va fer públic el recurs pocs minuts abans que expirés el termini donat per la JEC a Torra. De moment no s'ha traduït res, "ja que es va demanar a través d'un correu electrònic sense seguir el procediment establert per aquests casos i sense argumentar els motius ni res". En el recurs, Torra al·lega que la JEC no és competent per donar aquesta ordre, demana la nul·litat de l'acord i la seva suspensió.

Torra reproduceix els arguments del recurs que va presentar la setmana passada a la mateixa JEC sobre la denúncia presentada per Ciutadans perquè retirés el laç groc del Palau de la Generalitat. De fet, en l'escrit es fa constar que la setmana passada ja es va retirar la pancarta a favor dels presos que hi havia al palau, després que el TSJC ho ordenés als Mossos d'Esquadra per donar compliment a una mesura cautelar fruit d'un recurs de la plataforma Impulso Ciudadano. El recurs cita el memoràndum del Consell d'Europa en el qual "es justifica jurídicament la necessitat de revisar les actuacions de Turquia i Espanya respecte a les restriccions que afecten els polítics kurds i catalans per l'exercici de la llibertat d'expressió mentre exerceixen els seus càrrecs de representació". També defensa que el "principi de neutralitat oberta" es refereix a "àmbit de llibertat ideològica", que "està relacionat amb conviccions íntimes i la legitimitat per tenir-les i expressar-les". ■

Societat

De taca d'oli i esperança

REPENSEM-NOS • Els organitzadors de la Setmana de la República al Penedès han inaugurat aquest any unes jornades de reflexió sobre nacionalisme i identitat **LA PLATAFORMA** • Tot República aglutina entitats independentistes de Vilafranca

Cati Morell / Taempus
VILAFRANCA DEL PENEDÈS

Accions amb la virtut de fer taca d'oli, tant en el marc teòric com pràctic, cap a la construcció de la República catalana. Això és el que impulsa la plataforma Tot República (que aglutina diferents entitats independentistes de Vilafranca del Penedès). Des de fa dos anys, amb motiu de la commemoració del referèndum de l'1-O, aquestes entitats organitzen la Setmana de la República, que inclou des d'actes lúdics, com ara una sessió de contes de Pere Calders, o un

concert de música d'arrel, fins a jornades de reflexió i debat que aquest any s'han presentat sota el títol global *Repensem-nos* i que han fet seure junts Salvador Cardús i Jordi Graupera; Diana Coromines i Edgar Straehle, i Joan Manuel Teresserras i Vicent Partal, per aprofundir en els matisos del sobiranisme.

Els actes de la Setmana de la República acaben l'1 d'octubre amb una manifestació pels carrers de Vilafranca a les set del matí i una concentració al vespre, al parc de l'U d'Octubre.

Aquest any els protagonistes de la concentració van ser els CDR, que van tancar l'acte amb

Un moment del concert de música d'arrel al parc del Tívoli de Vilafranca dins de la Setmana de la República ■ CEDIDA PER TOT REPÚBLICA

un manifest per reclamar la llibertat dels presos polítics acusats de terrorisme en les últimes detencions de la Guàrdia Civil. Però l'acte el va obrir el periodista letó Otto Ozols, que va comparar els avanços que ha fet l'independentisme català des de la Via Catalana amb el procés de Letònia, en el que es va conèixer com la *Revolució del Cant* als països bàltics. Ozols va recordar la força dels músics que toquen cada dia a la plaça i va encoratjar tothom a "cantar *L'estaca*, com a himne de la llibertat, i a mantenir els valors de la fe, l'esperança i l'amor per fer realitat el somni". ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**Lluís Soler** President de l'Associació Catalana de Municipis (ACM)

“El poder municipal no pot patir un altre 155”

MANIFEST • “Hem d'estar al costat de les institucions catalanes en aquest anhel de llibertat col·lectiva” **UNIÓ** • “Volem crear una única entitat municipalista d'àmbit estrictament català”Redacció
BARCELONA

Lluís Soler, alcalde de Deltebre, és el nou president de l'Associació Catalana de Municipis (ACM) en substitució de David Saldoni. El compromís amb les institucions catalanes i el repte d'unificar el món local en una única entitat són les seves cartes de presentació.

Per què decideix presentar la seva candidatura?

Jo soc alcalde des del 2015. També he estat a la Diputació de Tarragona i he presidit el Consell Comarcal del Baix Ebre. Encara que soc una persona relativament jove, acumulo molts anys d'experiència municipal que em porten a tenir un punt d'expertesa i m'agraden els reptes. El Partit Demòcrata em va fer la proposta i vaig decidir ac-

ceptar.

Quins reptes es marca?

En primer lloc liderar el municipalisme, enfortir l'assistència dels ens locals. Generar capital humà, però també estar al costat de les institucions catalanes en aquest anhel de llibertat col·lectiva que representa tot el procés que estem vivint. I treballar per internacionalitzar el model d'èxit que representa el municipalisme català. I un altre repte important seria el procés d'unificació amb la Federació Catalana de Municipis per crear una única entitat municipalista de gran força i d'ordre estrictament català.

Aquest últim repte ja fa molts anys que dura. Què li fa pensar que en els pròxims quatre anys o abans ho pot aconseguir?

Hi ha una cosa que és important, que és el context de gover-

Lluís Soler, durant l'entrevista a 'L'illa de Robinson'

nança de cadascuna de les entitats, i l'altra és la persistència a aconseguir aquells elements comuns que ens porten a treballar conjuntament i a poder dir que

en aquests quatre anys esmerçarem tot l'esforç necessari perquè la unitat i el procés d'unificació entre les dues entitats sigui possible.

Alcalde de Deltebre

Lluís Soler, de 36 anys, és alcalde de Deltebre per Junts per Catalunya. Licenciat en administració i direcció d'empreses per la UPF, té diversos màsters i postgraus. Ha estat president del Consell Comarcal del Baix Ebre.

■ JOSEP LOSADA

Abans parlava d'internacionalitzar el procés municipal català. Per què és un bon model?

Hi ha diferents temes que mostren que som un model d'èxit però també hi ha altres coses que ens mostren un anquilosament. Hi ha coses, com ara el tema del finançament, de les quals no podem presumir i moltes d'aquestes ens venen del poder legislatiu de l'Estat.

Han fet públic un manifest en què reivindiquen l'1-O. Quin creu que ha de ser el paper d'una entitat com l'ACM en aquest context polític actual de repressió?

El manifest vol ratificar aquest anhel de llibertat. A les portes de la sentència demanem l'absolució d'aquelles persones que han lluitat i que de forma molt digna han representat aquest anhel col·lectiu de llibertat. El municipalisme té un paper d'aliat estratègic de les institucions catalanes en tot el procés.

També ha fet una crida perquè la resposta a la sentència no acabi en un 155. De quina manera?

El poder municipal català no pot tornar a patir un 155 aplicat com es va fer en el seu moment perquè això només ens pot portar a una situació de preautonomia. El que necessita el món municipal és estabilitat per poder complir els objectius que la ciutadania ens va marcar quan ens va ratificar amb la seva confiança el 26 de maig. ■

OPINIÓ**Joaquim Bages Santacana**

Advocat i professor de dret penal de la Universitat de Barcelona

La millor sentència possible

Pocs dies o setmanes abans de la seva publicació, l'abast concret dels efectes socials i polítics de l'esperada sentència del Tribunal Suprem en la causa especial 20907/2017, seguida contra alguns dels principals líders de l'anomenat procés independentista català, encara resulta difícilment previsible.

En canvi, en l'àmbit jurídic no hi ha cap dubte que l'esmentada resolució suposarà un punt d'inflexió inèdit, la singular transcendència del qual es projectarà en múltiples aspectes del nostre marc legal vigent, alguns especialment sensibles, com ara la manera en què definim, fonamentem i exercim determinats drets considerats essencials en qualse-

vol règim que es reconegui a si mateix com a democràtic (com ara els drets a la llibertat d'expressió i a la participació política).

Així doncs, la sala segona del Tribunal Suprem està ineludiblement abocada a elaborar els seus raonaments, amb les corresponents decisions, a partir de materials extremadament fràgils i, alhora, summament preats (o, directament, de valor incalculable). Potser per aquest motiu una eventual –i improbable– neutralització del procés independentista català mitjançant la sentència no implica, necessàriament, un reforçament simultani de l'Estat espanyol en la seva actual configuració jurídicopolítica, és a dir, com a estat social i democràtic

de dret. Al contrari, una flexibilització descarada i descarnada de certs criteris d'atribució de responsabilitat penal fins ara acceptats de manera unànime per la millor doctrina científica i jurisprudencial comportaria no una reafirmació sinó un debilitament de les garanties (processals i substantives) inherents a una democràcia avançada i, per tant, de la mateixa Constitució, la indemnitat de la qual, en principi, s'aspira a preservar.

En aquesta línia, seria una estratègia *a priori* bastant poc hàbil (i ingènua) pretendre defensar la Constitució a través d'una relativització (o desnaturalització) del contingut d'alguns dels seus trets fonamentals (com ara el dret a la

presumpció d'innocència i el principi *in dubio pro reo*). De la mateixa manera que la legitimitat (o credibilitat) del moviment independentista català està inevitablement condicionada a l'ús de mitjans o procediments de caràcter no violent, la dels sectors unionistes depèn indefectiblement d'un escrupolós respecte als principis d'un dret penal netament garantista, interpretat d'acord amb les pautes valoratives que subministra la mateixa Constitució.

Aquesta perspectiva condueix, en certa mesura, a advocar per una interpretació no extensiva dels tipus penals i per dotar de la màxima virtualitat i eficàcia les facultats inherents al dret de de-

fensa. Podríem afirmar que aquestes premisses beneficien –lògicament, per motius diferents– ambdós sectors i que són la base sobre la qual en el futur edificar un hipotètic i veritablement fructífer diàleg. I en aquest punt escau recordar, a mode de conclusió, que, en contra del que –no sense una notable lleugeresa– va afirmar el fiscal del Suprem Javier Zaragoza en el judici, veus investides de la màxima autoritat acadèmica han expressat públicament seriosos dubtes respecte a la correcció tècnica de la qualificació jurídica dels fets efectuats per les acusacions, com és el delictes de rebel·lió (reserves a les quals, modestament, em sumo).

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

L'ANÀLISI

Xavier Rius
Periodista

La 'ley de seguridad nacional' o com agafar el comandament dels Mossos

Aquesta setmana s'ha plantejat que el govern espanyol en funcions apliqui la llei 36/2015, de 28 de setembre, de *seguridad nacional*, per agafar el control dels Mossos d'Esquadra i aturar la resposta independentista a la probable sentència condemnatòria del Tribunal Suprem. Aquesta llei, del 2015, aprovada amb el vot del PP, el PSOE i Ciutadans, té la finalitat següent: "Protegir la llibertat i el benestar dels ciutadans, garantir la defensa d'Espanya i els principis i valors constitucionals, així com contribuir amb els nostres socis i aliats a la seguretat internacional."

I s'aplica d'acord amb el que preveu el document Estrategia de Seguridad Nacional, tal com fixa l'article 4: "L'Estrategia de Seguridad Nacional és el marc polític estratègic de referència de la política de seguretat nacional. Conté l'anàlisi de l'entorn estratègic, concreta els riscos i amenaces que afecten la seguretat d'Espanya, defineix les línies d'acció estratègiques en cada àmbit d'actuació i promou l'optimització dels recursos existents. S'elabora a iniciativa del president del govern, que la sotmet a l'aprovació del Consell de Ministres, i es revisarà cada cinc anys o quan ho aconsellin les circumstàncies canviants de l'entorn estratègic. Un cop aprovada, serà presentada a les Corts Generals en els termes que preveu aquesta llei."

Doncs bé, el document Estrategia de Seguridad Nacional vigent, aprovat el 2017, no preveu ni l'independentisme, ni el perill de ruptura de l'ordre constitucional, ni les manifestacions massives ni l'incompliment de la legalitat per part d'algunes institucions entre les amenaces i desafiaments a afrontar i davant dels quals la llei fixa mecanismes per defensar-se. Les amenaces i desafiaments que preveu són: el crim organitzat, el terrorisme, les armes de destrucció massiva, l'espionatge, els conflictes armats, la vulnerabilitat del ciberespai, la vulnerabilitat de l'espai aeri, la inestabilitat econòmica i financera, els fluxos migratoris irregulars, els canvis climàtics, les epidèmies, les catàstrofes i la vulnerabilitat energètica. Amb les Corts dissoltes, sembla difícil fer aprovar a la Diputació Permanent un document d'estratègia que inclogui com a amenaça l'independentisme, i la falta d'un comandament eficient de les policies

Agents dels Mossos a la Ciutat de la Justícia fent vigilància ■ JUANMA RAMOS

autonòmiques.

Així doncs, Pedro Sánchez hauria de justificar que la situació de Catalunya i la hipotètica falta de resposta per part dels Mossos d'Esquadra estigués inclosa en algun d'aquests supòsits. Llavors, tal com estableix la llei en l'article 35-2, si es dona una "situació d'interès per a la seguretat nacio-

L'estat d'alarma no suspèn cap dret fonamental. I si la cosa fos més greu, hi ha l'estat d'excepció

nal, el president convocarà el Consejo de Seguridad Nacional perquè exerceixi les funcions de direcció i coordinació de la gestió d'aquesta situació [...]. En els casos en què el president del govern decideixi designar una autoritat funcional per a l'impuls i la gestió coordinada de les actuacions, el Consejo de Seguridad Nacional assessorarà sobre el nomenament d'aquesta autoritat". I li permetria de-

signar amb un simple decret una "autoritat funcional" que es fes càrrec de la direcció dels Mossos d'Esquadra.

Pel que fa als altres marcs legals excepcionals d'actuació, més enllà de l'article 155, per controlar la Generalitat, les protestes i la possible desobediència, hi ha l'estat d'alarma, que es pot aplicar en catàstrofes, vagues, etc., que ja va implementar Rodríguez Zapatero per militaritzar els controladors aeris en la vaga de desembre del 2010, que el govern pot decretar per quinze dies, i que requereix l'aprovació del Congrés en cas que es vulgui prorrogar. L'estat d'alarma no suspèn cap dret fonamental. I si la cosa fos més greu, hi ha l'estat d'excepció, aplicable per alteracions greus de l'ordre públic i paralitzacions de serveis essencials. L'autoritza el Congrés per 30 dies i sí que suspèn drets fonamentals: permet que es puguin detenir ciutadans sense ordre judicial i sense comunicar-ho al jutge durant deu dies, que es puguin escoltar comunicacions i tancar diaris, ràdios i televisions, i que es puguin prohibir manifestacions.

Moment en què membres dels CDR es van encadenar en un dels accessos a l'estació d'Arc de Triomf ■ ACN

POLÍTICA

Els CDR s'encadenen a l'estació d'Arc de Triomf

Una desena de membres dels comitès de defensa de la República (CDR) es van encadenar ahir a la tarda en una de les entrades a l'estació de Rodalies i metro d'Arc de Triomf a Barcelona per reclamar l'alliberament dels set independentistes empresonats acusats de terrorisme per l'Audiència Nacional. Es tracta de la parada de l'avinguda de Vilanova, a tocar del monument. Els activistes van rebre el suport d'un grup de persones que poc després de les sis de la tarda havia iniciat una manifestació des de la plaça d'Urquinaona, passant pel carrer de Trafalgar, fins a arribar a l'arc de Triomf. A quarts de vuit del vespre va acabar l'encadenament.

D'altra banda, David Budria, un dels dos membres dels CDR detinguts el 23 de setembre per la Guàrdia Civil però que va quedar en llibertat el mateix dia –acusat de terrorisme–, va afirmar ahir en entrevistes a VilaWeb i Nació Digital que no van mantenir cap contacte amb el president de la Generalitat, Quim Torra, ni amb el seu predecessor, l'exiliat Carles Puigdemont. Budria considera que els detinguts, set dels quals continuen en presó preventiva, són "caps de turc" d'una operació per criminalitzar l'independentisme i que les acusacions són un "muntatge polític". "Em preocupa com em tornaran a venir a buscar", va assegurar. ■ REDACCIÓ

POLÍTICA

En Comú Podem tria el seu lema de precampanya

El portaveu d'En Comú Podem al Congrés, Jaume Asens, va anunciar ahir el lema de precampanya de la seva formació: "Amb Rivera no, amb nosaltres sí", que, segons ell, evoca el tipus de govern que demanaven els militants del PSOE al seu candidat, Pedro Sánchez, la nit de les eleccions del 28-A. Per Asens, el lema també representa "un crit d'esperança per a una majoria de progrés, que depèn del fet que el PSOE arribi a un acord" amb ells, ja que, segons va indicar, s'ha vist una "gran transformació" en el líder socialista, Pedro Sánchez, que ha passat de "parlar de plurinacionalitat" a "no tancar la porta a un pacte amb Cs" i "agitar el relat del 155". ■ AGÈNCIES

POLÍTICA

L'unionisme avisa que tornarà a sortir al carrer

"Si el sobiranisme va a un escenari de desbordament i insurrecció, sortirem massivament al carrer", va advertir ahir el president de Societat Civil Catalana, l'exdiputat del PP Fernando Sánchez Costa. L'avis el feia en el marc de la commemoració de la manifestació unionista del 8-O del 2017, un acte amb participació de representants del PP, Ciutadans i el PSC i personalitats com ara Manuel Valls, en què els partits autoanomenats constitucionalistes van intercanviar-se retrets. La portaveu popular al Congrés, Cayetana Álvarez de Toledo, va retreure al PSC que no doni suport a la moció de censura contra el president, Quim Torra, que es debatrà demà. No hi van faltar, però, crides a la unitat. ■

El doctor Josep Vergés, president de l'OAFI

SANITAT

Els pacients d'artrosi demanen més recerca sobre la malaltia

Els pacients afectats per artrosi, una de les 200 malalties reumàtiques més comunes, han reclamat més recerca als centres sanitaris i a les farmàcèutiques per trobar medicació efectiva contra aquesta malaltia que consideren "oblidada". La petició l'ha fet, en nom dels pacients, el doctor Josep Vergés, president de la Fundació Internacional de l'Artrosi (OAFI), coincidint amb el tercer congrés que aquesta entitat sense ànim de lucre ha celebrat fins ahir a Barcelona.

Es calcula que entre set i deu milions de persones tenen artrosi a l'Estat espanyol, més de 700.000 a Catalunya. "Aquestes dades donen una idea de l'impacte que suposa en el sistema sanitari. Per això la nostra associació aposta perquè els malalts estiguem ben informats i ajudem que altres ho estiguin", ha dit el president de l'OAFI. En aquest sentit, ha demanat més recerca per trobar nous medicaments i que els metges de família disposin de més temps per fer prevenció de l'artrosi. Durant el congrés s'ha presentat unes guies pràctiques per a l'ús apropiat dels Sysdoas, un grup de medicaments autoritzats per al tractament simptomàtic de l'artrosi, i també un projecte de formació per a metges de família. ■ REDACCIÓ

JUDICIAL

Condemna a un ajuntament per la mort d'un caçador al seu vedat

El jutjat d'Arenys de Mar ha dictat una sentència, pionera, ja que en un cas de mort accidental per un tret d'un caçador condemna el company que li va disparar, però també el caps de colla i el cap de línia que van disposar les parades i com a responsable civil subsidiari l'Ajuntament de Fogars de la Selva, propietari del terreny on es va fer la batuda del senglar el 6 de desembre del 2014 que va acabar amb un

caçador mort. La sentència, que ha estat de conformitat, recull la proposta dels lletrats Marc Molins i Gerard Gené, que van exercir l'acusació particular en nom de la família del caçador mort. La sentència condemna el caçador que va disparar el tret mortal a 810 euros de multa per homicidi per imprudència, el cap de colla i el cap de línia a 270 euros de multa també per homicidi imprudent, en conside-

rar que van ser negligents posant la víctima a la línia de foc d'altres tiradors i les companyies asseguradores dels caçadors els declara responsables civils directes i l'Ajuntament de Fogars de la Selva, responsable civil subsidiari. Entre tots dos els condemna a pagar 450.000 euros als familiars del caçador mort. L'Ajuntament en pagarà 50.000 i la resta, les asseguradores. ■ TURA SOLER

El congrés sobre educació pública es va inaugurar ahir al TNC ■ CEDIDA

SOCIETAT

L'escola pública es reivindica com a "motor de canvi"

L'escola pública vol reivindicar el seu paper de "motor de canvi" davant de la societat i les institucions. Aquest és un dels objectius principals del Primer Congrés d'Educació que va començar ahir en un acte al Teatre Nacional de Catalunya i al qual van assistir unes 400 persones.

De moment són 200 els centres públics catalans que han impulsat aquesta iniciativa amb el lema *Pensem l'educació des de l'educació públi-*

ca. Des d'ara fins al mes de maig es farà un seguit d'activitats i debats al conjunt del territori que tenen com a objectiu "ser la veu d'escoles i instituts a través de les seves comunitats educatives, tant professorat, famílies, com alumnat", assenyala el professor Joan Domènech, un dels impulsors del congrés.

Segons aquest docent, aquest congrés sobre educació pública "ha sorgit ara perquè és necessari i és el mo-

ment oportú per fer-ho". Pels impulsors de la iniciativa, la societat té "una mirada contradictòria" d'allò que és l'educació pública, ja que d'una banda "la desconeix" i per l'altra "valora iniciatives i l'esforç que el col·lectiu docent ha estat fent des de fa anys". Manifesta que "cal consolidar el paper vertebrador que té l'educació pública, tant en tot sistema educatiu com en la societat en general". ■ REDACCIÓ

Trens de Ferrocarrils de la Generalitat de diferents èpoques en una imatge del llibre del 40è aniversari ■ EPA

SOCIETAT

FGC tindrà tres espais per preservar el patrimoni històric

Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya (FGC) treballa per a la creació de tres centres destinats a la preservació i divulgació del seu patrimoni històric. El president de FGC, Ricard Font, va explicar-ho divendres en el marc de la 8a Jornada de Patrimoni Històric Ferroviari. Font va avançar que durant els pròxims anys tenen previst apropar el patrimoni històric al conjunt de la societat a través del condicionament i la modernització de diferents espais expositius i d'interpretació. El president de FGC va detallar que s'està

acabant la redacció del projecte de L'Espai de la Via Mètrica, una nau visitable a Martorell on s'exposaran els vehicles històrics de la línia Llobregat-Anoia. Aquest mes s'iniciaran les obres de La Cotxera de Rubí, on s'ampliarà l'edifici existent davant de l'antiga estació per exposar-hi vehicles històrics de la línia Barcelona-Vallès. A la Pobla de Segur es condicionarà El Moll de la Pobla i es recuperarà el moll de mercaderies, l'hangar i l'entorn immediat per condicionar-hi un espai expositiu.

■ REDACCIÓ

SOCIETAT

Mil Anuncios i Vibbo, expedientats

L'Ajuntament de Barcelona ha obert un expedient sancionador a l'empresa propietària dels portals Mil Anuncios i Vibbo per publicar anuncis il·lícits sobre la venda d'animals de companyia. Després d'una denúncia de la Fundació per l'Assessorament i Acció en Defensa dels Animals (Faada) i de diversos requeriments, el consistori ha decidit aplicar la llei de comerç electrònic que qualifica de molt greu la in-

fracció comesa per aquests dos portals en anunciar animals de companyia sense garantir que l'origen fos una companyia registrada amb l'activitat de cria ni les condicions sanitàries i de benestar animal que requereix. Les companyies s'enfronten a una multa d'entre 150.000 i 600.000 euros, tot i que l'Ajuntament ha incoat l'expedient per l'import baix del llin-
dar. ■ ACN

32a.
Edició
20/10/19

+ Cursa de 5 Km
+ Mitja Marató EKIDEN

Informació i inscripcions:
www.mollerussa.cat/mitja

